

Written by

Wednesday, 10 December 2008 20:01 - Last Updated Wednesday, 10 December 2008 20:15

தீர்த்துடன் புறப்பட்டவர்கள் வட்ட வட்ட தழைக்கும் அசுரத்தனத்தில் மருண்டு போனார்கள். 18ம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தில் தோன்றிய தொழிற்புரட்சி இயந்திரங்களால் உற்பத்தி செய்து வாணிபத்தின் எல்லைகளை விரித்தபோது காலம், மனிதர்களிடம் சூதந் திரவடேகை தகித்ததைப் பார்த்தது. வெறிகொண்ட விருட்சமோ மலேமும் விஸ்வரூபமெடுத்து உலகையே விழுங்கத் தயாரானது. ஏழைகண்டங்களிலும் நிரம்பியிருந்த மனித சமீகம், ஐரோப்பாவில் புதுவெள்ளத்தின் வகைத்தோடும், கழப்பத்தோடும் இருந்தது.

சூதந் திரம், சகோதரத்துவம் பசிய பிரஞ்சுப் புரட்சியின் கருத்தோட்டங்கள் கனவுகளை விதைத்துக் கொண்டிருந்தன. முடியாட்சி நடபெற்ற ஜெர்மனிக் குளரனை லாந்து வழியாகத் தான் அவை நுழைந்தபடி இருந்தன.

மார்க்ஸ் அங்குதான் இருக்கிறார். வித்தியாசமான பள்ளிமாணவன் அவர். உருப்போடும், சரிக் காமல் வாந்தி எடுக்கிற மாதிரி ஒப்பித்தலுமான பள்ளியின் தர்மச் சுவர்களால் மார்க்ஸ் தாண்டி வளையே பார்த்தார். தரையம் மிகுந்த கற்பனையும், சூயசேசயான அணுகுமுறையும் இயல்பாயிருந்தது. மதகருவாகவும், இராணுவ வீரனாகவும் பொன்னுலகை அடைய ஆசைப்பட்ட மாணவர்களோடு மனம் ஒட்டவில்லை.

ஜென்னியின் தந்தை வெஸ்ட் ஃபாலனின் குரல் வழியாக ஷேக்ஸ்பியரும், ஹோமரும் அவர் முன் இறங்கி நடமாடினார்கள். பிரியமான தந்தை சந்தித்த அரசியல் வழக்குகளும், அரசாங்கம் மீது தந்தைக்குள் இருந்த மெல்லிய எதிர்ப்பு உணர்வும் மார்க்ஸின் நினவையுகளில் பதிந்து கொண்டிருந்தன.

வதோளத்தின் களேவிக் கு மார்க்ஸ் நிதானமாக, உறுதியாக பதிலைச் சொல்கிறார். மனதில் இருந்ததை பள்ளிப் பிராயத்தில் திறந்து காட்டுகிறார். "ஓர் நபர் தனக்காக மட்டும் பாடப்படால், ஓர் வளையே பிரபலமான அறிவாளியாகலாம். மாபெரும் ஞானியாகலாம். அற்புதமான கவிஞராகலாம். ஆனால் குறைவற்ற, உண்மையான, மகத்தான மனிதனாக இருக்க முடியாது"

வதேனையில் ரீங்காரமிட்டு, அங்குமிங்கும் முட்டி மோதி தனக்குரிய இடத்தில் அடந்த குளவியைப் போலிருந்தது காலம் இப்போது. தன் உருவத்தை மீட்டெடுக்கும் வழிகாணம் மீண்டும் மண்ணில் ஓர்வன் வந்திருக்கிறான் என்பதை புரிந்து கொண்டு விட்டது. மனிதர்களின் விடுதலைகான தருணம் அதுவாகவே இருக்கும். ஆனாலும் பாதை அறியப்படாமல் கழப்பமாகவே இருக்கிறது.

அதோ விருட்சம் தலைகளை எல்லாம் உலுப்பி பிசாசுத்தனமாக ஆடிக் கொண்டு இருக்கிறது. காலத்தை எப்போதும் தனதாக கிக் கொள்ள வெறிகொண்டிருக்கிறது. காலத்தின் அடத்த புதிரை மார்க்ஸ் அவிழ்த்தாக வண்டும். அதற்கு இன்னும் தன்னை தெளிவாக கிக் கொண்டாக வண்டும். திடசித்தம் பெற்றாக வண்டும்.

காதல் வயப்பட்டிருந்த மார்க்ஸ் தனது வாழ்வின் அர்த்தத்தை அத் துடன் மட்டும் நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. ஜென்னிக் கு தடேல் எனும் கவிதை ஒன்றை எழுது ஆரம்பிக்கிறார்.

Written by

Wednesday, 10 December 2008 20:01 - Last Updated Wednesday, 10 December 2008 20:15

என்னகைக் கட்டிய தளகைளாை நொறுக்கி எழுந்தனே
எங்கே சலெக் கிறாய்
எனக்கொரு உலகம் தடே
இங்கே அகன்ற பசும் புல் வளிகளும்
கீழே கடல்களும் மலேவே விண்மீன்களும் இல்லையா?
உலகம் என்னிடமிருந்து தோன்ற வணேட்டும்...
என் இரத்தத்தில் அது வரேன்ற வணேட்டும்...
என் ஆன்மாவின் மச்சில் அது வசிக்க வணேட்டும்...
நான் நடுந்திரம் அலநைந்து சனெற்றனே.

http://mathavaraj.blogspot.com/2008/12/blog-post_01.html